

Kodiak en de circusberen (1)

Hans Arnoldy

Kodiak en de circusberen

(deel 1)

Op een eiland, hier heel ver vandaan, diep in de bossen, woonden een moederbeer met haar drie kinderberen. Hun hol was in een grot, waar ze veilig beschermd waren tegen de winterkou en zomers verkoeling vonden tegen de hitte. Vader-beer was al lang geleden vertrokken, die was druk met belangrijke berendingen. Eigenlijk hadden de kinders hun vader nauwelijks gezien. Heel af en toe had hij zijn kop in de grotopening gestoken maar dan verdween hij weer snel. Misschien wilde hij simpelweg even weten of ze er nog waren.

Ja dus.

De vier maakten het prima. Hoewel niet zo groot als de vader, was moeder een prachtig, grote, bruine beer. Met een dikke warme vacht, enorme poten en gezellige kleine ronde oortjes die haar kop iets liefs gaven. Maar vergis je niet, moeder was sterk, beresterk. En snel, ze kon harder rennen dan een paard. Als het moest ging ze daar met gemak achteraan en kon ze zo'n beest met één klap doden.

Deze beren aten eigenlijk nauwelijks vlees. Hoewel, een visje lieten ze zich wel graag smaken. En daarbij kwam, dat vissen vangen ook erg leuk werk was. Vlak bij hun grot stroomde een wilde beek, waar veel vis in zat. Die sprongen vaak boven het water uit om een mug te vangen of zo, en dan was het de kunst dat de beer die vis met één haal van zijn poot te pakken kreeg. En dat lukte best vaak.

Maar verder aten ze vooral bladeren en vruchten die ze in het bos volop konden vinden. En het allerliefste natuurlijk *honing*. Al was dat altijd wel gevaarlijk, je tong in zo'n bijennest te steken.

Van mensen moesten ze niet veel hebben. Wat moederbeer in haar leven van mensen gezien of gehoord had, was weinig fraai, en ze leerde haar kinderen dan ook daar ook ver vandaan te blijven. De beren leefden vooral een teruggetrokken leventje, diep in het bos, niet gestoord door wie of wat dan ook. Prima zo, ja toch?!

Ook de drie berenkinderen hadden tot dan toe een mooi leven. Heerlijk ravotten, op onderzoek uit, met elkaar donderjagen, en als ze uitgespeeld waren heerlijk tegen elkaar aan liggen slapen, veilig beschermd door moederbeer. De oudste van drie, Kodiak, had eigenlijk al lang de wijde wereld in kunnen trekken om een eigen berenleven te beginnen. Maar waarom haast gemaakt, het was hier fijn en vertrouwd. Die grote wereld buiten moet maar even wachten, vond hij.

De middelste beer heette Jasper, een heel ander tiepje dan Kodiak, een beetje ongedurig en degene die het liefste wel op avontuur ging. Al probeerde zijn moeder hem toch zo veel mogelijk bij huis te houden.

De jongste was Bram. Brammetje noemden ze hem allemaal. Een schatje om te zien, zo'n harige bruine knuffel. Maar in de omgang met zijn broers en andere beren had hij al wel geleerd om, als het moest, stevig van zich af te bijten. Ondanks zijn jonge leeftijd was hij al heel sterk, met een bek vol verwoestende tanden en krachtige klauwen waarmee hij zijn tegenstanders meteen al de nodige angst kon aanjagen. Brammetje stond zijn mannetje.

Dat leventje had zo nog jaren kunnen duren, als niet een stel vreemde kerels het bos was binnengedrongen. Met geweren en messen. Die waren speciaal naar het eiland gekomen om beren te vangen. Want het eiland stond erom bekend dat daar de mooiste, grootste bruine beren leefden. En die wilden ze vangen. Om daarmee te gaan optreden in het circus, of ze op de kermis kunstjes te laten doen. En als dat niet lukte, tsja, dan konden ze zo'n beer altijd nog opeten, Er zat tenslotte genoeg vlees aan, en de pels kon ook nog een heleboel geld opleveren. Moederbeer had wel eens van dat soort praktijken gehoord, al kon ze het maar nauwelijks geloven. Een beer rondjes op een scootertje te laten rijden, of in het circus door een hoepel te laten springen. Welke beer zou het nou leuk vinden om gevangen gehouden te worden en dingen te moeten doen die gewoon niet bij ze pasten. Heel zielig vond ze dat. Hoe dan ook, voor de mensen die voor dat doel beren wilden vangen, moest je dus erg oppassen. 'Blijf bij ze uit de buurt,' had ze haar jongens op het hart gedrukt.

Daar waren die mannen dus. Héél erg in de buurt zelfs, want ze waren best slim in het volgen van berensporen. Vlak bij hun grot nu.

Nu wilde het geval dat moederbeer op dat moment bij de beek aan het vissen was. Niet al te ver van de grot, maar wel ver genoeg om niet te kunnen horen of ruiken dat er bij hun hol gevaar dreigde.

Zoals altijd had ze haar jongens bij het vertrek gezegd dat ze lief moesten spelen, geen kattenkwaad mochten uithalen en moesten oppassen voor andere beesten en zo. En daar vertrouwde ze op. Het waren intussen best verstandige kinderberen.

De mannen hadden de drie spelende beren intussen ontdekt. Dat was niet zo moeilijk geweest want in hun spel maakten ze best het nodige lawaai. Vanuit het dikke struikgewas begluurden ze nu hun prooi. Wauw, dat was een buitenkansje. Maar liefst drie prachtige, jonge beren. Aan hun mooie volle vacht, hun blinkende tanden en goed ontwikkelde klauwen te zien, kerngezond.

Die zouden kunnen uitgroeien tot indrukwekkende beesten waarmee je in het circus heel veel succes zou hebben. Die moesten ze hebben!

De mannen slopen nu voorzichtig uit de struiken. Om de beren te lokken, zetten ze op een paar meter afstand een grote geopende pot honing neer en hielden hun vangnetten gereed. Een derde man bleef op de wacht staan, met een geweer in de aanslag.

Och, beren schrikken niet zo snel, als het moest stonden ze hun mannetje, en dit was toch wel heel interessant. Zeker toen ze de geur van die overheerlijke honing bemerkten.

De oudste, Kodiak, bleef toch op zijn hoede. Wat was hier aan het gebeuren? Had moeder hen niet gewaarschuwd voor mensen, dat die eigenlijk alleen maar gevaar betekenden? Konden ze niet beter maken dat ze wegwamen of tenminste moeder om hulp roepen? Die zou wel raad weten.

Maar Jasper en Brammetje waren al verleid door die heerlijke honinggeur. Met een paar likken uit die pot was toch niets mis en ze konden altijd nog hard het bos weer inrennen.

De mannen deden eigenlijk ook heel aardig, ze zagen er heel vrolijk uit en spraken geruststellende woorden, al begrepen de beren daar geen snars van. Maar het klonk vriendelijk en geruststellend.

Voor Kodiak voelde het niet pluis. Zo maar die vreemde wezens in het bos, die zo overdreven vriendelijk leken en hen met die honing probeerden te verleiden. *'Jongens, kom op, we smeren 'm. Wie weet wat die kerels van plan zijn. We kunnen beter maken dat we weggomen. Ik ga moeder halen!'*

En Kodiak zocht zich een weg naar de beek waar hij dacht dat moederbeer zou zijn.

De twee jongste beren, vonden hun oudere broer maar een spelbreker. Dit was toch juist heel spannend. Nu zagen ze ook eens een mens in levenden lijve. Was dit eng? Nee, helemaal niet.

Sterker nog, de vreemdelingen hadden hun lievelingskostje meegenomen, met de duidelijke uitnodiging om er wat van te proeven. Hoe erg kon dat nou zijn!

Jasper sloop voorzichtig richting de pot honing. Dit was toch gaaf, proberen konden ze het altijd. Avonturen en nieuwe dingen, daar ging hij voor!

En als hij nou ergens zin in had, was het wel in een paar likken honing.

Brammetje volgde schoorvoetend, hij wou niet onderdoen voor Jasper, maar of dit nu wel zo verstandig was, met die onbekende wezens ...

Toen ze hun snuit goed en wel in de pot hadden gestoken, kwam er plotseling, totaal onverwacht, een net uit de lucht gevlogen en viel neer over de twee beren. Meteen werd het net strakgetrokken en in plaats van te kunnen genieten

van de zoete honing waren ze overvallen door schrik en pijn. Ze waren totaal overdonderd. Voordat ze er erg in hadden besprongen de mannen de beide beren die nu in het vangnet gevangen zaten en prikten een verdovingspuit leeg in hun vacht. Het werd de beesten zwart voor de ogen en snel raakten ze buiten bewustzijn. De mannen hadden nu vrij spel en konden hun buit gaan veiligstellen.

Intussen was Kodiak op zoek naar zijn moeder. Steeds harder begon hij te rennen. Er moest hulp komen. Tegelijk begon hij zich schuldig te voelen dat hij zijn broertjes daar bij die kerels in de steek had gelaten. Had hij niet beter een oogje in het zeil kunnen houden?

Een paar keer gaf hij een luide brul in de hoop dat zijn moeder hem hoorde. Ja hoor, daar stond ze. Met vier poten in het water, lekker te vissen. Ze had er zichtbaar plezier in en Kodiak zag dat er al een paar vissen aan de kant lagen. Mooi werk, het leven was zo slecht nog niet hier op het eiland.

Ze schrok toen ze Kodiak op haar af zag komen rennen. Onraad! Met een verwilderde blik in zijn ogen maakte hij moeder duidelijk dat ze waren beslopen door een paar mannen die hen om één of andere reden met honing probeerden te lokken. Hij was weggerend om haar te waarschuwen, maar de twee kleintjes waren gebleven.

Ze twijfelde geen moment en rende met Kodiak terug naar de plek waar de mannen hen hadden beslopen. Er dreigde gevaar, groot gevaar. Als mensen wat van beren willen is dat nooit iets goeds, integendeel. De beide redders brulden daarbij vervaarlijk om de indringers alvast de schrik op het lijf te jagen.

Maar het was al te laat. Ze zagen nog net twee kerels in het bos verdwijnen, een groot net achter zich aanslepend met daarin onmiskenbaar de twee berenkinderen. Wat ze toen ook zagen, was een derde kerel, met een geweer in aanslag, gericht op moeder en Kodiak.

'Pas op!', brulde moeder. Op dat moment klonk een harde, scherpe knal en zakte moeder ineen.

Dit was Kodiak te veel. Wat gebeurde er allemaal? Vreemde kerels in hun bos, zijn broertjes gevangen, en zijn moeder iets aangedaan ... Hij draaide zich naar zijn moeder. En zag dat haar ogen langzaam dicht vielen. Bloed kwam uit haar bek en stroomde langzaam op haar glanzende bruine vacht. Hij zag de krachten uit haar wegvloeien, uitgestrekt lag ze daar. Hij begreep dat zijn moeder dood was.

Wat nu? Hij moest zijn broers zien te redden, maar waar waren die gebleven? En hij moest ook nog oppassen voor die kerel met dat geweer, maar die had intussen eveneens de benen genomen. Waar waren ze heen? Hij twijfelde geen

moment en zette de achtervolging in. Beren hebben een heel goede neus dus hij wist meteen in welke richting hij rennen moest. Hij rook ze, dat geweer, die smerige honing en ja, zijn broers. Het duurde niet lang of hij had ze in het vizier, maar wat was dat nou weer?

Daar aan de waterkant lag een gevaarte dat hij nog nooit van zijn leven gezien had. De mannen kropen daar naar binnen en hesen ook het net met de beren erin, achter zich aan dat grote ding in. Een enorm geloei volgde en wat hij toen zag was nauwelijks te bevatten: het gevaarte kwam in beweging, eerst langzaam, toen steeds sneller en uiteindelijk ging het omhoog de lucht in. Niet alleen de mannen, maar ook zijn broers verdwenen zo snel uit zijn gezichtsveld.

Kodiak zeeg neer. Het voelde verschrikkelijk verdrietig. Ineens was hij iedereen om wie hij gaf, kwijtgeraakt. Zijn leven was in één klap veranderd. Alleen op de wereld.

Tegelijk stond zijn besluit vast: hij zou zijn broers gaan redden, waar ze ook waren, wat er ook met ze gebeurde. Beren zijn geen watjes, Jasper en Brammetje zouden weer thuiskomen. Daarvoor zou hij zorgen.

En wel nu, meteen!

(zie voor het vervolg 'Kodiak en de circusberen, deel 2')